

Spørgmaalet om, hvem der er skattepligtig. Ministeriet har her fundet overveiende Betænk- lighed ved et gaae ind paa det af Kommunal- bestyrelsen gjorte Forslag, at Skatten skulde paalignes „Enhver, der enten har fast Bopæl eller holder Forretningslokale i Byen,“ fordi det at indbrage under Beskatningen den, der holder Forretningslokale i Byen uden at have fast Bopæl i samme, vilde være aldeles i Strid med de hidtil fulgte Principer for Rigningen af de reent personelle kommunale Afgifter. Men Ministeriet indrømmer dog derhos, at der er Noget, der taler for en „Undtagelse for Kjø- benhavns Vedkommende paa Grund af de der tilstedeværende særegne Forhold, idet en stor Deel Personer, som boe udenfor Stadens Grund, have alle deres Forretninger i Staden og alt- saa for en Deel nyde godt af sammes kommu- nale Goder, ligesom de derfra“ og det kan vel tilføies for en Deel ved de der foresundne kom- munale Goder „have deres Indtægt“. Denne Betragtning af Forholdet, som Ministeriet selv fremfører, maa formeentlig bevæge Kommunal- bestyrelsen til paa det Bestemteste at fastholde sit tidligere Forslag; thi det er jo netop disse særegne Forhold, der sætte disse Personer istand til at unblade at holde Dug og Diss i Staden, saaledes som de maae gjøre, der have Ophold i en fjernere Kommune, hvortil de ikke daglig kunne vende tilbage; men naar Saadanne sættes i Skat, og det med Rette, som jo ogsaa er foreslaaet i det forelagte Udkast (§ 6), saa synes hine konsequent meget snarere at burde sættes i Skat, da de paa en meget lettere, fuldstændigere og mindre bekostelig Maade komme i Besiddelse af de kommunale Goder, til hvis Fremme Skatten udredes, end hine. Dette er i Principet ikke forskjelligt fra den Beskatning, som Lov af 29de Decbr. 1857 § 28 har paabudt med Hensyn til Haandværkere, der nedsatte sig i Stadens umiddelbare Nær- hed, og som er bibeholdt i det forelagte Ud- kasts § 2. Magistraten finder endog, at det vilde være det Retteste at optage det under Forhandlingen ifjor i Kommunalbestyrelsen gjorte Forslag, at ikke blot den, der holder For- retningslokale her i Byen, men at enhver, som har Forretningslokale her og her oppebærer sin Gage, sættes i Skat. Ogsaa fra en anden

Side viser der sig formeentlig en Ubillighed, naar ikke den personlige Brug af de kom- munale Goder til Forretninger eller Erhverv medfører Beskatning; thi det vilde være let at paavise bestemte Personer der, havende Bopæl i en Afstand af 2 til 3 Mil fra Byen, i samme Grad drage Nytte af de kommunale Goder her, hvoraf den ene maatte sættes i Skat, fordi han holdt et maaskee yderst sjældent be- nyttet Nattelegi heri Byen, medens den anden gif fri for Skat, fordi han indskrænkede sig til et komfortabelt Forretningslokale eller et ube- tydligt Aftrædelsesværelse. Det er en Selv- følge, at der maatte tilkomme saadanne Per- soner en Lempelse i Skatten overeensstem- mende med Principet i § 6, fordi de tillige have Bopæl i en anden Kommune og alt- saa der sættes i Skat efter Formue og Seilighed.

Heller ikke har Ministeriet troet at burde optage en saadan Bestemmelse som af Kommu- nalbestyrelsen foreslaaet, om at Actieselskaber og Associationer, der ikke have en kommunal, men en særegen Interesse for Die, skulle beskattes af den Deel af deres Indkomster, der ikke til- flyder Actionairerne eller Selskabsmedlemmerne, men henlægges som Reservesond, Selskabsfor- mue eller deslige, fordi en Sondring af Ind- komsten paa den foreslaaede Maade ikke skjønnes at være principmæssig, da dog den henlagte Indtægt er bestemt til i paakommende Tilfælde at komme Interessenterne tilgode, og en Be- skatning af den saaledes vilde medføre en dobbelt Beskatning af disse. Rigtigheden af denne Ministeriets Betragtning kan Magistraten imid- lertid ikke indrømme; thi saalænge den som Reservesond eller Selskabsformue opsamlede Kapital bestaaer som saadan, bliver den uimod- sigelig ikke beskattet gennem Interessenterne, og naar den i paakommende Tilfælde kommer dem tilgode og saaledes bliver beskattet igjennem dem, ophører den at være til som Selskabsformue, og dermed ophører den ogsaa at blive beskattet som saadan. I Henshold her- til finder Magistraten, at der al Tøie til at fastholde den foreslaaede Bestemmelse, at ogsaa juridiske Personer paa den Maade, som Kom- munalbestyrelsen har bragt i Forslag, erkendes for skattepligtige; og der vil ikke behøves en